

veed, navnlig til Smus, og om Smus bliver lidt billigere eller lidt dyrere, er i og for sig ikke af nogen saa overordentlig stor Vigtighed, at det kunde berettigede til at tilfidesætte disse praktiske Hensyn, som i alle Forhold og ikke mindst her have stor Betydning. Jeg kan derfor ikke gaa med til imod Regjerings Meningen og imod sagkyndige Toldbedsmænds Mening at opstille denne Adskillelse imellem Blade og Stikke. Det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (S. Madsen) med Hensyn til Citronsyre, synes efter de praktiske Grunde, han anførte, at være heldigt. — Jeg kunde i og for sig meget godt stemme for, at Skibsafgifter hæves for udenrigsig Fart. Det vil af Motiverne ses, at, naar jeg end ikke vilde være med til deres ubetingede Ophævelse, saa er det, fordi der her gjør sig gjældende et lille praktisk Hensyn, nemlig Omkostet om, at Regjeringen skulde have Midler til at hyde Noget til andre Magter. Jeg tilstaa, at jeg tror, at der i det Helte taget kunde være gjort Mere, end der er gjort, for ved Forhandlinger med fremmede Magter at skaffe gjensidige Nedsættelser. Men de Nedsættelser, der ere fordelagtige for os, ønsker jeg ganske vist for mit Bedkommende, at vi skulle gjøre, selv om de tillige ere fordelagtige for Andre. Dette gjælder alle vore Toldnedsættelser, at de i og for sig ere fordelagtige for os, selv om de fremmede Magter ikke antage lignende. Naar man nu i den sidste Tid har talt om denne Gjenfidsighed, og at Frihandel var et tomt Ord, naar der ingen Gjenfidsighed var, saa maa jeg sige, jeg har ikke set nogen værre Frase. Man har talt om Stikord. Jeg har ikke set noget værre Stikord end denne „Gjenfidsighed“. Thi enten have vi allerede fuldstændig Gjenfidsighed, hvis Meningen, nemlig kun er, at vi skulle se hen til de Lande, vi især handle med, hvis vi f. Ex. blot ville se hen til England, der er det Land, som med Hensyn til Omkostningen har den største Vigtighed for os, ja selv om vi ville se hen til Sverige og Norge, saa vil man jo vide, at med disse Lande have vi allerede væsentlig Gjenfidsighed. Eller mener man, at alle andre Lande skulle gaa foran for os eller forandre samtidig med os, saa er jo Meningen den, at man slet ikke maa røre ved noget af disse Forhold, man vil blot klanre sig til den bestaaende Bestyttelse. Del er da ganske vist kun et Stikord. Men jeg indrømmer, at ihvorvel jeg paa ingen Maade ønsker, at vore Nedsættelser skulle være afhængige af Udlandet, navnlig med Hensyn til Bestyttelsestolden, som ikke alene kræves for Statens Skyld, men ogsaa for andre Medborgeres Lommers Skyld, saa kunde jeg dog ønske, at Regjeringen saavidt muligt samtidig med, at den foretog, hvad der var hensigtsmæssigt for vor egen Skyld, fik andre Stater til at foretage, hvad der kunde være hensigtsmæssigt for dem og samtidig ogsaa for os. Handelsmænd have

sagt mig, at der var visse Nedsættelser, som vare af stor Betydning for den danske Handel i Sverige og Norge, og netop et Par af de Saaser, som vi opstille, og hvor vore Fordringer her gaa noget videre, end Regjeringen ønsker det, vedrøre netop nogle Artikler, der i høi Grad interessere Sverige og Norge, navnlig Sern og Træ. Jeg har oftere havt Leilighed til at fremsætte, gjennem Finantsudvalget Omkostet om en saadan Forhandling. Der har jo fundet nogen Forhandling Sted — og jo med et heldigt Resultat — Forhandling om visse smaa Forhold med den svenske Regjering. Men her er der nu en Afgift, som ikke hører til de beskyttende Afgifter, det er kun en Skat, og som er særdeles stiftet til at tjene til at komme til Overenskomst med fremmede Lande, det er Skibsafgiften. Jeg tror, at vor Regjering oftere overfor visse bestemte fremmede Lande, for hvilke det har været Politisk at slutte det Slags Overenskomster, har sølt Savnet af ikke at kunne gjøre et Kontrahud med Hensyn til Skibsafgiften. Skibsafgiften er særlig vel stiftet til dette. Det Land, som der allermest har været Anledning til at stille sig saaledes overfor, har været Frankrig; men det Samme kunde ogsaa være Tilfældet overfor enkelte andre europæiske Lande. Hvis den ærede Minister kan taale denne Mangel paa Indtægt ved at gaa ind paa Flertallets Forslag, skal jeg for mit Bedkommende ganske vist med Fornøielse se, at denne Afgift helt falder bort.

Formanden: Der er endnu indtegnet flere Læser foruden Odsføreren, og da der ikke er Udsigt til at tilendebringe Sagen i dette Møde, skal jeg her standse Forhandlingen. Ved Folketingsmanden for Frederiksberg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) er der indgivet et Andragende fra Bestyrelsen for almindelig dansk Betsforbudsforening, dateret 6te April 1873, angaaende Forbedring af Arbejdernes Vilkaar, navnlig i Genhold til en Piece af Hr. P. F. Lunde: „Kun i Ordning af Arbejderforholdene er Frelse for Samfundet.“ Exemplarer af denne Piece ville desuden blive omdelede.

Folketingsmandene for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) og Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) have underrettet mig om, at de agte her i Thinget at indbringe „Forslag til Beslutning af Folkethinget“ saalydende: „Folkethinget beslutter at udtale: at det anses de uden Lovgivningsmagtens Medvirkning under ministeriel Ansvarlighed truffne Bestemmelser, hvorved der raades over Bally adelige Stifts og Vennekostige adelige Somsruklosters Midler, for grundlovsstridige, og at det forbeholder sig at tage Forholdsregler med Hensyn til de nævnte Bestemmelser, navnlig til Reskriptionerne af 2den April 1873.“

Det paaligger mig i et følgende Møde at stille